

БОШКО ЛОМОВИЋ

ПЕСМЕ СА ТЕРАСЕ

ТЕРАСА

Балкон,
Веранда,
Доксат,
Трем,
Речју – тераса.
Пет квадрата;
Шести запремиле полице
Са одећом и обућом
Које ћу, кад узмогнем,
Однети у Црвени крст.

Десетак саксија
Са петунијама,
Из глиненог ћупа
Дрвце хибискуса,
Пчелињим зујем
Украшени цветови.
Сто и столица
Од зелене пластике –
Досуђени ми
Свет.

Свето место
На којем се, јутри,
Враћам к себи.
Овде ми нико

Баналијама не троши време
Овде могу да певам
Сатима нечујно,
У детињство загледан:
Ал' је лей овај свей:
*Онде йойок, овде цвей.**

И, ево, певам
(Шта бих хтео још!)
И не помишља
На толико других
Без терасе,
Загледаних кроз окно
Упљувано мувама
У лепоту коју је
Бог, не штедећи се,
Пет дана стварао.

ЦРНА ПЕСМА, БЕЛИ СТИХ

Како си успео да римујеш,
Терцине у свом „Паклу”,
Хвалоспев Фиренци, Данте:
Godi, Firenze, poi che se' si grande,
Che per mare e per terra batti l'ali,
*E per lo Inferno il tuo nome si spande***
И да уживаш у напеву
Својих стихова?

Како ја, у свом *Infernu*,
Да сликујем невин цвет
Жутог јаглаца, прву ласту
И милујуће влати Сунца
Са старцима набацаним
По ходницима Мадрида,
Са ковчезима што се,

* Почетни стихови Змајеве песме.

** Ликуј, Фиренцо, што си силна тако,
Копном и морем глас о теби лијеће,
А допире ти име и у пако.
(Превод: Миховил Комбол, 1948)

Корак по корак, као за хлеб,
Примичу крематоријуму
У Бергаму?

Како да бело „жив” живота
Римујем са црним „мрт” смрти –
Научи ме, песниче из Арца!

ОД КУЈНЕ ДО КУПАТИЛА

Та мрва, та тачка,
Тај убод игле
Од убода мањи,
Тај атом
Од водониковог мањи,
Ситнији од најситније мисли,
Зелен као гујин ујед
И топузу налик,
Увео ме у четири зида
И нацртао стазу –
Од кујне до купатила!

Лево или десно –
Заскочиће ме из бусије,
Из руја зоре,
Из дашка ветра,
Са рекламе кока-коле,
Са лати љубичице,
Са раскршћа улица,
Са звезде Данице,
Из осмејка суседа –
Из свега што је
Изван стазе.

Знам: Ситнице живот чине!
Зато се, да преживим,
Ситницама бавим –
Од кујне до купатила

ЗНАЦИ

У поноћ,
Из крошње бора
Што надвисује димњаке
У мојој улици,
Совин хук.

Јутрос,
По крову шупе
Испод мог балкона,
Шета се мачор,
Без белега, црн.

Поподне,
По логици ствари,
Очекујем да ме
Надлете
Два врана гаврана.

О КЊИЗИ ПОСТАЊА

Изван зидова ових,
Изван мене,
Жубори вода са рибама
Сребрним
И шкољкама
Седефним,
И ветри топли
Љушкају гнезда на тополама,
И Сунце се умножава
У барицама кише
И цветовима маслачка,
И бела руна облака
Шетају сенке ливадама,
И зуј се свиленасти
Разлива у мирисе,
И песмокрили певају
Дитирамбе зеленом дану,
И четворонози славе
Даровани говор свој.

Кад си, до Дана петог,
Све их створио,
Што се у Дан шести
Ниси одморио?
Што ли сам ти ја недостајао,
Оче!